

JAKO PTÁK KŘÍDLY...

Bylo to dvacet minut před půlnocí a paní Vilímková si ten šeredný zážitek pamatuje i po čtvrt století. V televizi zrovna skončil film, na který se s manželem dívali, jenže on už spal jako dřevo a ona tedy vstala, že trochu vyvětrá a pak rozestele, a půjdou spát oba a definitivně.

„Vstávej, půjdeš ležet,“ pronesla navyklou průpovídku, již ho takhle probírala skoro denně, protože před obrazovkou usínal zcela spolehlivě.

S jedinou výjimkou ovšem: když se hrál hokej, anebo fotbal. To měl pak oči jako tenisky a vydržel klidánsky i přes půlnoc.

Paní Vilímková udělala oněch pět kroků, které její křeslo dělily od okna a otevřela je, nadýchlá se zhluboka svěžího říjnového vzduchu – a vyjekla úlekem. Kolem okna, sotva metr od ní, prosvítl chlap – jak jinak než shora dolů. V té chvíli byl ještě naživu, protože v záři světla, dopadajícího ven z obývacího pokoje, z rozsvíceného lustru, spatřila vyřeštěné oči a ústa, která se otvírala – snad ve snaze něco vykřiknout? Zuchnutí, které se pár vteřin nato ozvalo zdola z trávníku před panelákem, naznačovalo, že let neznámého skončil jediným způsobem, jímž skončit mohl. Ticho, jež dole zavládlo, bylo víc než výmluvné, a paní Vilímková se zachovala způsobem, za jaký ji bylo možno jen pochválit. Neječela, nechala manžela jeho líbezným snům, neběžela lamentovat k sousedce. Šla, na nohou pravda trochu roz-

třesených, do předsíně, zvedla sluchátko a zavolala tísňovou linku 158. Hlasem poněkud třaslavým, ale slovy jasnými a srozumitelnými vysvětlila dozorcům na druhém konci drátu svůj zážitek, nadiktovala mu adresu – a pak si šla udělat kafe, protože usoudila, že tuhle sobotu se asi před půlnocí do postele nedostane.

Chvilí zvažovala, jestli by neměla sjet výtahem dolů a podívat se, zda by se tomu neznámému letci nedalo nějak pomoci. Ale pak si uvědomila, že oni bydlí v šestém patře a je to setsakra vysoko. A že ten neznámý musel vypadnout anebo vyskočit ze sedmého, osmého nebo devátého. A že podívaná na jeho tělo vůbec nebude hezká a ona není zdravotní sestra, nýbrž účetní ve spořitelně. A že by dole nebyla nic platná, akorát že by pak nezamhouřila oka kolik dní. A navíc se už z dálky ozývalo vytí sirény a když se podívala z okna, z hlavní právě odbočovala na sídliště žlutá volha Veřejné bezpečnosti a v závěsu za ní sanitka.

Sirény probudily jejího Vilímka, tak mu vysvětlila, oč běží, a z úlevy, že už na celou tu hrůzu není sama, se usedavě rozbředla.

● ● ●

Lékař na místě konstatoval smrt neznámého, který nedopadl na trávník, ale skončil na chodníku z betonových dlaždic: asi tři metry od domovního vchodu. V chladnoucí pravé ruce svíral asi třímetrový kus telefonního kabelu: kriminalisté po debatě s probuzenými nájemníky dospěli k názoru, že kabel sloužil k věšení prádla. Balkony na patrech domu nakreslil architekt tak chytře, že nebyly součástí žádného z bytů, ale chodilo se na ně z chodby. A sloužily tudíž jako sušárny, přičemž dveře se nedaly zamykat.

„Ohromně bezpečné,“ brblal technik výjezdovky, našťavaný, že musí teď balkony prolézt a zjistit, kde urvaný kus chybí. Ale vzal to mazaně odshora a už v osmém patře mohl zvolat: Heuréka. Tedy, kdyby věděl, co to znamená. Takhle zahalekal dolů jen „Mám to!“ a přelepil dveře pásky z lepenky a orazítkoval je na znamení, že toto je místo činu a vstup sem zakázán. Kabel tam byl natažen podélně na šířku balkonu v asi tuctu řad, připevněn k malým skobám – a chyběla hned druhá řada od kraje balkonu. Vypadlo to, že se „letec“ zkusil ještě zachytit, ale neuspěl.

Dole se zatím přítomní velmi intenzivně snažili zjistit, jestli mrtvého někdo z domu nezná. Ukázalo se, že to bude snazší, než čekali. Když obrátili mrtvého tváří vzhůru a sáhli do vnitřní kapsy jeho bundy, zjistili, že v ní je náprsní taška a v ní – vedle dalších propriet – taky občanský průkaz.

„Petr Smažík, ročník 44, bytem tady v Kladně, v Sítiné,“ přečetli.

Za pár dní by oslavil šestatřicáté narozeniny. Vzpápět se přiklátil dolů nájemník z osmého, bledý jako smrt. Na hony z něj táhl vypitý alkohol a když uviděl tvář mrtvého, začal dramaticky lomit rukama. Z jeho litanie kriminalisté pochopili, že Pěra byl u něj na oslavě a krátce po jednaté se s někým z party pohádal a odkráčel z bytu. Práskl dveřmi a vypadl jak cukrář, jenže společnost byla náramně v ráži a nikdo si jeho zmizení nevšiml – a pokud snad ano, usoudil, že si uštlal někde vedle.

„Pochopte, my začali slavit už krátce po obědě, takže v jedenáct už jsme ji všichni měli jak z praku,“ vykládal Václav Kroutský, když z pohledu na mrtvolu poněkud vystřízlivěl a vrátila se mu vyjadřovací schopnost.

Mezitím se přihlásil další svědek: jako paní Vilímková viděla letícího Smažíka takřka tvář v tvář, Michal Modrý z vedlejšího paneláku zaregistroval pád něčeho temného a těžkého zhruba na vzdálenost dvaceti metrů, když se z hospody vracel domů. Zvědavost mu nedala, šel se podívat blíž...

„A vidím, chlap,“ řekl. „Ani se nehnul, ani nezasténal. Říkal jsem si, sám nic nemůžu, tak zalarmuju lidi, třeba si někdo bude vědět rady!“

A tak zmateně mačkal zvonky a snažil se domluvit s někým z nájemníků, jenže domácí telefon moc nefungoval a on měl navíc problém s vyjadřováním vzhledem k množství pív, jež předtím zkonzumoval. Takže ho posílali do háje i jinam, a on se našel a šel si lehnout. Z prvního spánku ho probudila světla a hlasy pod okny, tak se šel tedy přihlásit coby svědek – jako příkladný občan, jak zdůraznil, očekáváje uznání. Tak ho pochválili a poslali do haján.

Na druhý den, to už byl nebožtík na patologii a po pitvě, začali kriminalisté podrobně rozplétat klubko událostí, jež začalo bujarým mejdanem v bytě Václava Kroutského a skončilo tragickou smrtí jednoho z účastníků. Seznam účastníků neformálního večírku se podařilo sestavit poměrně snadno, byť každý z účastníků si vzpomínal na někoho a žádný na všechny. Ukázalo se, že start celé akce se odehrál ve výčepu populárního hotelu Kladno, kde se postupně shromáždili všichni u jednoho stolu. Znali se víc či méně, někdo z práce, někdo z hospody, věkově tak mezi třiceti a čtyřiceti, a jejich společným zájmem bylo hlavně pít a snad trochu muzika. Rock. Po soumraku, když už skoro nikdo neměl peníze na další konzumaci, se rozhodl velkorysý Václav Kroutský všechny pozvat k sobě domů – s tím ovšem, že vstupným bude láhev něčeho tvrdého: rumu, vodky, režné, jedno čeho, ale aby to mělo čtyřicet procent.

Nakoupili v nedalekém stánku, kde prodávali za maloobchodní ceny, a pak v družném hovoru a prozpěvování táhli na sídliště. Bylo jich sedm, v bytě se zábava rozjela někdy mezi osmnáctou a devatenáctou hodinou. Hudba z magnetáku duněla a zprvu se zdálo pítí spousta, ale jak hodiny ubíhaly, láhve se vyprazdňovaly – a někdy okolo desáté večerní uhodil hostitel Krout-

ský na Smažíka. Kde že je jeho tekutý vklad?

„On rázem začal dělat, že nerozumí, že je děsně nalitý,“ vykládali účastníci večírku.

To už jejich řady prořídly, dva z hostů už odvrátili domů, zůstalo tedy pět. A nad další účastí Petra Smažíka se začala vznášet temná mračna, neboť Václavu Kroutskému i všem ostatním došlo, že tenhle vyžírka se nalámá z jejich společného a sám nepřispěl ničím.

„Vždycky měl hluboko do kapsy, ale to vlastně každé z nás, všichni smrdíme korunou a žijeme od výplaty k výplatě,“ vykládal Ivan Houfek, další z pětice. „A mockrát mu to prošlo, že zdrhnu třeba z hospody před placením a někdo za něj platil potom piva. Už kvůli tomu i dostal na čenich, ale tentokrát se Vašek našel pořádně! Jednak že nás Petr podrazil všechny, a jeho ovšem zvlášť, protože sezení uspořádal on, u sebe doma. A Vašek si na kvartýře docela zakládá!“

Tak vzal kamaráda z mokré čtvrti pod krkem a vynesl ho rázně ke dveřím – a vyhodil na chodbu.

„A nevracej se, hovado!“

Jenže jako kdyby mluvil do zdi. Vzápětí zvonek. Návrat ztraceného kámoše. Tak zvonek vypnul – a Petr začal bušit na dveře. Na patře se začali bouřit sousedi, už tak pohoršení hlučným dýchánkem.

„Vypadni, hergot, hovado,“ řval na kamaráda na svém prahu Václav. „Táhni po schodech, nebo poletíš!“

Kamarádi zaslechli, kterak Petr Smažík žebroň, aby ho Václav nechal u sebe přespát. Že mu všechno vynahradí. Ale že by teď nedošel přes celé město domů a do autobusu že ho tak ožralého nevezmou.

„Lehni si, kde chceš, třeba na balkon!“ řval na něho Václav.

Pak bylo slyšet z chodby nějaké rány, dusot, bouchání dveří.

A když se udýchaný hostitel vrátil, dal si panáka a pustil další pásku prima fláků. Klid trval pár minut, pak zase rány do dveří. Smažík, kdo jiný?

„A mám toho dost!“

Václav Kroutský se vyřítil z pokoje a rozrazil dveře na chodbu. Už žádná slova, jenom rány. Dofackoval Smažíka k otevřeným dveřím na balkon a strkal ho před sebou dál, až k zábradlí.

„Mlátil do něj jako do boxovacího pytle,“ pípá u výslechu Irena Dufková, jediná dívka, jež s pánskou společností dokázala držet krok. „Nemohla jsem se na to koukat...“

„Jak Smažík ustupoval, dostal se až dozadu, k zábradlí, a najednou ztratil rovnováhu a přepadnul,“ vypověděl Kroutský skoro neslyšně. „Ještě se chvíli držel těch drátů na prádlo, ale napřed povolila jedna skoba a za pár vteřin vypadla druhá... A on zaječel a už letěl, mával rukama jako pták křídly.“

V té chvíli prý Václav Kroutský pocítil podivný pocit uspokojení. Zlý čin podrazákův byl přece potrestán. Hrůza, že je vinen smrtí člověka, přišla až později. A neodcházel...

Jan J. VANĚK

Ilustrační foto Jiří NOVÁK

